

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa H. K.

przeciwko A. S.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 grudnia 2016 r. naruszenie art. 189, 233 § 1, art. 378 § 1, art. 379 pkt 5, art. 382 i

391 k.p.c. - w różnych konfiguracjach, a wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej uzasadnił potrzebą wykładni przepisów art. 189 i 379 pkt 5 k.p.c. oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji.

Żadna z powołanych przez powoda przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania w sprawie nie występuje.

Kwestie wskazane przez powoda we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej były już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego.

Według ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska, interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. występuje w razie istnienia obiektywnej potrzeby ochrony sfery prawnej powoda, którego prawa zostały lub mogą zostać zagrożone lub co do których istnienia albo treści powstał stan niepewności. Ustalenie tak rozumianego interesu prawnego wymaga zindywidualizowanej oceny wpływu ewentualnego wyroku ustalającego na sytuację prawną powoda. O występowaniu interesu prawnego świadczy możliwość stanowczego zakończenia sporu w następstwie takiego wyroku. W orzeczeniu z dnia 19 listopada 2004 r., II CK 152/04, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że nie powództwo o ustalenie, lecz powództwo o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym jest właściwym środkiem prawnym do rozstrzygnięcia sporu o to, której ze stron przysługuje własność nieruchomości lub jej części.

Nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi tylko w stosunku do strony w znaczeniu prawnotechnicznym, a nie w stosunku do podmiotu, który nie uzyskał przymiotu strony, choćby postępowanie bezpośrednio go dotyczyło.

W odniesieniu do art. 382 k.p.c. przyjmuje się, że zgodnie z tym przepisem sąd odwoławczy władny jest samodzielnie dokonać ustaleń faktycznych bez - jeżeli nie zachodzi ku temu potrzeba - uzupełniania materiału dowodowego zebranego przed sądem pierwszej instancji (zob. w szczególności uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.).

jw